

Hrdina v mých očích

Psal se rok 1964, byly prázdniny, krásné počasí a já jsem jela se svými spolužáky a kamarády na cyklistický výlet okolo Balatonu.

I když na silnicích jezdilo automobilů poskrovnu, nechali jsme si všechna kola poslat do železniční stanice Štúrovo, odkud byl start naší okružní cesty.

Abychom se neztratili, měli jsme stejná trička.

Cesta kolem Balatonu byla v polovině, když jsme na jeho břehu dostali pohov.

Já a moje kamarádka Jitka jsme hned vyrazily k vodě. Seděly jsme a koukaly na to "moře", které se jmenuje Balaton.

Kousek od nás se houpala na vodě loďka i s vesly, nikde nikdo, a tak Jitku napadlo, že by se mohla po vodě projet.

Já, protože jsem v plavání nebyla tak zdatná, jsem zůstala na břehu.

Kamarádka Jitka se chopila vesel a už byla kousek od břehu.

Najednou se objevil na břehu muž a začal na nás nadávat, samozřejmě maďarsky.

Z jeho výrazu jsem pochopila, že se Jitka dopustila něčeho nekalého.

Ona loďka totiž byla něco jako záchranný člun a ten člověk, ji měl na starost.

Jitka, která vše zpozorovala z loďky, zazmatkovala a spadla do vody. Strachem se nezmohla na žádné plavání.

Když to vše ten člověk, na kterého jsem v duchu nadávala, viděl, skočil Jitce na pomoc a zároveň vytáhl i loďku na břeh.

Stal se hned napoprvé hrdinou v mých očích.

To ještě nebylo všechno. Břeh byl betonový a jak Jitka vylézala, upadla, a jak se později zjistilo v nemocnici, zlomila si ruku.

Musím říci, že bez toho záchranáře bychom si nevěděly rady. Maďarština nemá s češtinou nic společného, a tak jsme se mu obě v duchu omlouvaly, že jsme na něj v duchu nadávaly.

Odvezl nás totiž do nemocnice a se sádrou za naším pelotonem.

Nemusím říkat, že cyklistický výlet pro nás skončil, kola odjela s námi zpět. Doprovodila jsem kamarádku na cestě zpátky, přibyla ji ale sádra na ruce.

Dodnes, i když je to hodně let, zůstává ve mně onen člověk hrdinou v mých očích.

17.2.2018 Jiřina Tuschlová